

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii
Dei**

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio I. Nonnula præmitto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

DISPUTATIO XIII.

Vtrum Verbum humanitatem acceperit independenter à peccato, eam accepturum si non peccasset Adamus?

S. Thom. art. 3.

SECTIO I. Nonnulla praeimitto.

SECTIO II. Christus primo decreto ad ipsum terminato non fuit amatus passibilis, neque impassibilis.

SVBSECTIO I. Expositio sententiae.

SVBSECTIO II. Argumenta contra eam sententiam.

SECTIO III. Deus illo primo decreto voluit existentiam Christi propter nos & in emendationem peccati.

SVBSECTIO I. Sententia proposita.

SVBSECTIO II. Rationes aliquorum.

SVBSECTIO III. Impugnatur.

SVBSECTIO IV. Ratio à priori.

SVBSECTIO V. Ad argumenta.

SECTIO IV. Vtrum substantia Incarnationis fuerit decreta à Deo antequam peccatum praevideretur existere in statu absoluto?

SVBSECTIO I. Opinio S. Thomae.

SVBSECTIO II. Respondetur ad argumenta contra S. Thomam.

SVBSECTIO III. Ex hac sententia quem locum teneat Christus in decretis Dei?

SVBSECTIO IV. Respondetur ad argumenta.

SVBSECTIO V. Appendix de loco Mariae & immunitate à peccato originali.

SVBSECTIO VI. Quo pacto in hac sententia Christus sit caput angelorum?

SVBSECTIO VII. Conclusio.

SECTIO V. Conclusio P. Molinae.

SVBSECTIO I. Proponitur.

SVBSECTIO II. Examinatur argumentum primum à primo absurdo.

SVBSECTIO III. Examinatur secundum absurdum.

SVBSECTIO IV. Impugnatur à priori sententia proposita.

SECTIO VI. Sententia aliquorum Thomistarum.

SVBSECTIO I. Sententia Bartholomaei Medinae, & Petri Cabrerae.

SVBSECTIO II. Opinio Petri Lorcae.

SECTIO VII. Sententia de ordine intentionis & executionis.

SVBSECTIO I. Nonnulla praeimitto de ordine intentionis & executionis.

SVBSECTIO II. Sententia affirmans.

SVBSECTIO III. Prima probatio ex Augustino.

SVBSECTIO IV. Secunda probatio à ratione.

SVBSECTIO V. Impugnatur hic ordo intentionis & executionis.

SVBSECTIO VI. Alia eiusdem opinionis impugnatio.

SECTIO VIII. De ordine intentionis & executionis per actus confusos diuinae voluntatis.

SVBSECTIO I. Proponitur quaedam opinio.

SVBSECTIO II. In intellectu Dei non est actus praecisus.

SVBSECTIO III. Dei voluntas nihil amat confusè.

SVBSECTIO IV. Vtrum Deus amet aliquid indereminatè?

SVBSECTIO V. Nec hac sententia assequitur propositum.

SECTIO IX. Noua sententia.

SVBSECTIO I. Proponitur.

SVBSECTIO II. Explicatur ea sententia.

SVBSECTIO III. Prima impugnatio eius sententia ab identitate intentionis finis & electionis mediatorum.

SVBSECTIO IV. Secunda impugnatio, quod non assequatur scopum ea opinio.

SECTIO X. Vltima sententia de intentione & executione.

SECTIO XI. Opinio de duobus actibus adequatis.

SVBSECTIO I. Proponitur.

SVBSECTIO II. Examinatur impugnatio Patris Vasquez.

SVBSECTIO III. Impugnatur opinio.

SECTIO XII. Propria sententia.

SECTIO XIII. Vtrum si Adam non peccaret, Verbum fieret homo?

SVBSECTIO I. Probatio sententiae.

SVBSECTIO II. Ex responsis ad argumenta explicata doctrina.

SVBSECTIO III. Respondetur argumentis ex sacra Scriptura.

SVBSECTIO IV. Respondetur ad Sanctos Patres.

SECTIO XIV. Vtrum decretum illud transeat in absolutum?

SECTIO XV. Finis, ordo decretorum Dei, locus Christi atque Mariae.

§. 1. **H**aec difficultas multis est implicata propter multitudinem rerum hinc illinc incurfantium, & infinitam opinionum siluam: quam commodius videres, quam cæderes. Propriam sententiam praeimitto, quia commodius est ad cæteras impugnandas, & totam quaestionem callendam.

SECTIO I.

Nonnulla praeimitto.

§. 2. **I**n quaestionibus de his quae Deus faceret in alia serie & ordine rerum, arguendum est ex reuelatione; Secundò, à simili; Tertiò, consequen-

ter ad opera nonnulla; Quarto, ex vi decretorum praesentium: an aliquis effectus ita sit amatus à Deo, ut non pendeat ab alijs? ut creatio à praedestinatione: an verò ab alio pendeat, absolutè aut sub conditione? ut communicatio iustitiae originalis omnibus hominibus amata fuit à Deo cum dependentia à perseuerantia Adami. Primum genus arguendi

s. Thom.
2. 1. art. 3.

guendi est certum: Secundum valdè incertum: quia in agentibus liberis non est necesse vt seruetur idè ordo. Tertium solet esse efficac. Quartum est scopus huius disputationis; an ex reuelatione Dei colligatur Deum amauisse Incarnatione cum dependentia à peccato Adami, ita vt eam esset recusaturus si non peccasset Adamus: an verò ita illi placuerit hoc mysterium, vt illud amauerit independenter à peccato, illudque esset peracturus, tamen si non peccaret Adamus?

§. 3. Secundò præmitto, Christum posse considerari redemptorem in actu primo, id est cum meritis alijsque circumstantijs, quibus proximè posset offerre Deo satisfactionem æqualem pro quolibet hominum peccato. Potest item considerari in actu secundo redemptionis, id est, amatus à Deo vt redimat hominum genus, & asserat in libertatem.

§. 4. Tertio præmitto, posse considerari Christum amatum à Deo vt redemptionem siue redemptorem in actu secundo amore absoluto, vel conditionato. Absoluto, quando viso peccato Adami, existente in statu absoluto, voluit Deus vt Christus esset redemptor: conditionato verò, quo velle vt Christus esset redemptor, si Adam peccaret, vt voluit Petrum æternum cruciari, si moreretur in peccato mortali.

SECTIO II.

Christus primo decreto ad ipsum terminato non fuit amatus passibilis, neque impassibilis.

SUBSECTIO I.

Expositio sententia.

§. 5. **D**ico Primò. In primo signo rationis, quo Deus intelligitur decreto absoluto & efficaci amare Incarnationem, voluit Christum secundum substantiam humanæ naturæ cum accidentibus humanis, quæ componi possunt cum carne proximè passibili & impassibili proximè. Itaque decretum illud indifferens est, vt ex illo sequatur aliud decretum de proxima Christi passibilitate, item & aliud de impassibilitate proxima. quia indifferens est, vt cum vtroque componatur, non quidem quòd in sensu composito vnus possit cum alio componi: hoc enim esset componere duo decreta repugnantia; sed quia decretum illud primum indifferens est ad vtrumque: quemadmodum potentia libera est indifferens ad amorem & odium: non vt illos actus simul componat; sed quia ipsa potest cum quouis componere. recognosce quod dixi disp. 12. §. 50. Item Christus ipse ex parte obiecti est indifferens ad proximam passibilitatem & impassibilitatem proximam. Quæ possunt explicari Primùm exemplo vocationis: Deus enim potest actu efficaci & absoluto velle Christum, quin eo actu velit absolute & efficaciter, vocationem Romæ aut Hierosolymis, aut alio in loco determinato: quia de vocatione determinata nihil vult absolute, sed sub conditione vna vult vocationem Romæ, sub alia verò conditione vult vocationem Hierosolymis. Idem dico de albe-

dine & nigredine, alijsque similibus accidentibus, ad quæ homo est indifferens, & quæ non sunt hominis propria. Secundò, potest explicari exemplo electionis ad gloriam, & reprobationis ad gehennam. Deus amauit nostram existentiam actu absoluto & efficaci, quo decreto nihil statuit absolute de hac electione, aut reprobatione, sed tantum sub conditione: quia si homo decederet in gratia habituali, donaretur gloria; si verò in peccato mortali, cruciaturus manciparetur æternis. Primum autem decretum de existentia hominis fuit indifferens vt componeretur cum actu absoluto de gloria, & cum absoluto actu de damnatione: quia substantia hominis secundum se est indifferens, vt componatur cum gloria & damnatione. Eadem ratione dico Deum primo decreto voluisse absolute & efficaciter solam substantiam Christi cum accidentibus humanis potentibus componi cum immortalitate corporis, & proxima passibilitate: de his autem duobus accidentibus nihil decreuit absolute, sed sub conditione: si enim non peccaret Adamus, Christus esset immortalis; si autem peccaret, esset obnoxius morti: viso autem peccato, decreta est absolute passibilitas Christi; si autem videretur carentia peccati, decerneretur impassibilitas Christi.

§. 6. Hæc conclusio est necessariò admitrenda ab omnibus Doctoribus, qui attestantur Verbum assumpturum humanitatem, tamen si non peccasset Adamus, quales sunt Scotus cum phalange, P. Suarez & alij multi. Quia Christus veniret, tamen si non peccaret Adamus: ergo Christus in eo primo signo decretus fuit cum indifferentia ad mortem & immortalitatem. Probo consequentiam, quia mortis fuit capax proximè: siquidem mortuus est: non enim potuisset mori, si decretus fuisset cum aliqua repugnantia ad mortem. Potuit item non mori: quia si Adam non peccaret (vt potuit) æternæ non fuissent Christo decreta: ergo decretus fuit Christus absolute cum indifferentia ad mortem, & proximam immortalitatem. Ex auctoribus autem asserentibus Christum non esse venturum nisi Adam peccaret, multi huic sententiæ subscribunt, opinati post absolutam peccati præuisionem decreuisse Deum emendationem ipsius peccati, cum dependentia à voluntate Christi electuri mortem, aut immortalitatem. Ostendam enim, agens de libertate Christi, datam illi optionem à Deo ad vitam passibilem & impassibilem: si eligeret impassibilem, cuncti mortales damnarentur; si verò passibilem, nos per passionem vindicaret à peccato. Christus autem vt homo elegit crucem pro nostra salute. Quam doctrinam latè probabo ex Scripturis, Sanctis, & ratione. Ex qua doctrina sequitur hæc conclusio: quia si in eius potestate fuit pati, & non pati: ergo decretus fuit à Deo indifferens ad passionem & impassibilitatem proximam.

§. 7. Passibilitas potest accipi proximè & remotè: hæc cunctis inest hominibus, etiam beatis: est enim de hominis essentia, quia est vnio pendens ex natura sua ab accidentibus habentibus contrarium, quæ ex natura sua mutuo depugnant ad interuentionem: hinc oriuntur dolores, & cæteri ærurnarum exercitus. Hæc passibilitas radicalis non pendet ab electione libera Christi vt hominis; quia est necessaria humanitati vt sic: impassibilitas proxima est aut qualitas, aut specialis prouidentia